

Tomnatic vânt

Danab

"-E frig afară!" Spune trist,pământul,
"Iar norii plin de apă vin mereu,
Din înălțimi,se-aude parcă vântul...
Aduce-o toamnă în sufletul meu."
O frunză ce stă gata ca să cadă,
Peste pământul tânjind după Soare,
Întreabă,aruncându-i o otheadă:
"-Pământule,ascultă! nu știi oare,
Câ-i vremea toamnei să vină pe glie
Când mii de păsări spre-alte zări,pornesc,
Purtând în suflet dor și nostalgie
După un cuib,ce-n grabă-l părăsesc.
Iar florile gingașe din grădină,
Ce ziua-ntreagă te-au înveselit,
Se-ascund după o rază de lumină
Și simți ca ești și trist și părăsit.
Pământule..ce roade minunate
Bătrâna toamnă-ți poate oferi...
Tu,într-un an le-ai tot uitat pe toate.
Privește numai..frunze aurii,
Se-aștern peste a ta,inima rece.
Să te-ncăzească vor,cu un fior..

Pământule! Și toamn-aceasta trece
Și tu rămâi iar, nemulțumitor?
Te plângi că înghețat ești iar din fire"
(îi spune frunza cu pareri de rău)
"-Eu vin ca să te-acopăr cu iubire
Să nu mai simți răceala-n trupul tău.
Hai nu fii trist! O toamnă aurie
Se-așează peste tine-mbelșugată!
Primește-o și acum cu bucurie,
Cum ai primit-o și de altă dată.
Și dacă cerul azi, îl vezi ca-n ceață,
Iar norii ți se par că vin cu-avânt,
Tu vei gusta arome din dulceață,
Arome-aduse de-un tomnatic vânt!"

Ca și pământul săntem câte-odată
În anotimpurile ce vin peste noi,
Dar dragostea din Cer a unui Tată
Ne mângâie ..să nu fim triști si goi.
Ne umple inima de bucurie
In orice anotimp noi, am trăi...
Ne dăruiește mereu Apa Vie
Ca să-l iubim pe El in orice zi.
Și Măinile ce-au stat cândva pe cruce

Ca să ne ierte de-al nostru păcat,

Sunt frunzele...din toamna care-aduce

pământului,un rod îmbelșugat.

27.09.2020